

EMMA MARSOVÁ

HOTEL V PARÍŽI

IZBA
č. 3

FRANCÚZSKA EROTICKÁ TRILÓGIA,
KTORÁ ROZPÁLI SVET

Hotel v Paríži

Izba č. 3

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Emma Marsová

Hotel v Paríži – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

EMMA MARSOVÁ

HOTEL V PARÍŽI

Copyright © Emma Mars, 2014
Translation © Marta Gergelyová, 2015

ISBN v tlačenej verzii 978-80-7505-214-8
ISBN e-knihy 978-80-7505-237-7 (1. zverejnenie, 2016)

*Všetci máme dva životy, ten druhý
sa začína vo chvíli, keď si uvedomíme,
že máme len jeden.*

Konfucius

Paríž v prvých júnových dňoch roku 2010, hotelová izba dopoludnia...

Ruka sa mi zachvela. Postupne sa prebúdzali prsty a jeden po druhom sa na pokrčenej plachte pomaličky vystierali, akoby sa dotýkali klávesov klavíra. Začali nežne pohľadzať lúče svetla a tieňa, ktoré na naše ležiace telá vrhali žalúzie. Bol to nádherný obraz. Len keby sme takto mohli zostať celé leto, bez pohnutia, schúlení do klbka v náručí toho druhého...

Také bolo moje prvé prebudenie vydatej ženy a vládkyne vlastného osudu. „Vydatá,“ dýchla som Louisovi na šiju, na miesto, kde sa nesmelo rozvíjala ružička, ktorú mal vytetovanú na pleci. Prešla som po kvietku zvedavým ukazovákom, trošku som Louisa poštekľila. Pootvoril oči a zoširoka sa usmial.

Som vydatá. Ubehla jedna jediná noc od chvíle, keď ma nechal uniesť a vzápätí postavil tvárou v tvár sľubom, čo som mu kedysi sama dala. Chcela som si ho vziať, veď práve ja som ho požiadala o ruku. Sme teraz muž a žena, skutočne a naveky. Ubehla len jedna noc a ja som sa v duchu spytovala, či zo mňa stačila urobiť niekoho iného. Zmenilo sa moje telo? Za posledný rok stratilo obliny dospievania a v rukách milenca získalo úplne nový pôvab. Čo mu teraz prinesie dospelosť manželstva?

Budeme sa s Louisom hladkať inak? Stratia naše dotyky vášeň alebo, naopak, nájdeme novú jar? Nezmení sa nič tým, že mi včera na prst navliekol snubný prsteň?

To odmietam. Chcem veriť vo večné znovuzrodenie našej túžby. Nedokážem si predstaviť, že by sa náš oheň premenil na iskry,

žeravé uhlíky a popol, ako sa to stáva toľkým manželským dvojiciam.

Svadobná noc nám ponúkla celkom nečakanú rozkoš. A ak som včera dosiahla orgazmus v aute pri Notre-Dame, bola to len predohra zmyselného rozprávkového sveta, ktorý pre mňa Louis pripravil...

Odniesol ma až do haly.

V buchotajúcom výťahu mi porozopínal šaty.

Napokon sa vyzliekol aj on. Mal tak naponáhlo, že odhadzoval časti oblečenia cez plece. Niektoré spadli na zem, iné skončili na lampách po chodbe.

Keď sme vstúpili do Joséphininej izby, boli sme celkom nahí. V ruke som držala kľúč, ktorý mi dal Louis. Zo steny odtiahol tafťový záves červenej farby. Za ním sa skrývali dvere so zámkom. Odomkol. Vo výplni sa ozvalo cvaknutie. Potlačil krídlo dvier a pred nami sa zjavila izba číslo dva. Manželské teritórium. Kto tu býval pred nami? André s Hortenziou? David s Aurorou? Boli aj tu nainštalované kamery zachytávajúce Davidove sexuálne úspechy u mojich bývalých kolegýň hotelle-siek?

Zahnala som podobné myšlienky a nechala som sa voviesť dnu. Za ruku. Zariadenie, maľovka, biela posteľná bielizeň i nepoškvrnený biely nábytok – to všetko sa mi javilo oveľa nenápadnejšie než v Joséphininej izbe. Tajná svätyňa pre panny, v ktorej všetko začína od nuly. Hneď som si všimla, že okrem okna obráteného na ulicu izba nemá – až na tajné dvere, ktorými sme vošli – žiadny iný východ. Jednoducho sa do nej nedá dostať inak než cez Joséphininu izbu, izbu číslo jeden. Jedna izba dopĺňa druhú – čosi ako ruská

matrioška. Tým, že som vstúpila do tejto svätyne, ocitla som sa na konci svojho pátrania po pravde a rozkoši?

Znamená to vari, že už niet ďalšieho kľúča, ktorý by som mala nájsť, ďalších dvier, prah ktorých by som prekročila, ďalšej izby, ktorú by som prebádala? Táto belosť bola skutočne obnovením a na všetko som mala zabudnúť?

A predsa, celý svet otázok a tieňov odolával. Tajomstvo, ktoré viedlo bratov Barletovcov, aby izolovali Auroru na Orleánskom námestí, zostávalo neodhalené. Celú noc som postupne zaháňala tie príznaky, kričala a zúfalo objímala Louisa, hrýzla ho do šije, ramien alebo na ústa.

Každý záchvev, každá kontrakcia, každé slastné vyvrcholenie udúšali dotieravé otázky.

Otázka: čo presne vedel Louis o pute, ktoré spájalo Auroru s Davidom, v ten deň, keď sa brali?

Odpoveď: tak dlho mi sal bradavky, až ma rozboleli prsníky. No hneď za tým kratučkým utrpením nasledovalo vzrušenie, ktoré mi zaplavilo celú hrud', brucho a potom aj stoporenú gombičku pod čiapočkou klitorisu.

Otázka: o akých zradách hovoril David, keď ma v tej uzavretej miestnosti vydal napospas najatým mučiteľom a do tváre mi napľul všetku nenávisť, ktorú cítil voči svojmu bratovi?

Odpoveď: Louis zmenil svoj jazyk na nekonečne vlhké vibrujúce pierko a jemne ním dráždil každý kúsoček mojej pokožky.

Otázka: aké tajomstvá predomnou ešte ukrývajú? Aj jeden, aj druhý. Aký cit ich ešte spája s ich láskou z mladosti? S Aurorou?

Odpoveď: odniesol ma na jedinú stoličku v izbe, uvelebil sa na nej a mňa si usadil na stehná a nastokol na stoporený úd. Naše silu-

ety splývali so živým svetlom prúdiacim zo susedného okna. Zmenili sme sa na jeden jediný svetelný kruh, aureolu, ktorá sa chvela, spočiatku jemne a potom čoraz prudšie a prudšie. Vnikol do mňa tak hlboko, až som si myslela, že je tam odjakživa. Keď sme sa spojili perami, nečakaná energia vytryskla z našich brúch a prúdila obidvom v telách pripomínajúcich dve hemisféry jednej zemegule. Moja rozkoš sa valila ako divá riava. V tom okamihu nás oslepil prúd svetla.

Áno, našťastie som už neobjímala ducha. Louis bol konečne v mojom vnútri, zmietať sa na mne, stenal mi do uška. Jeho vôňa už nebola len spomienkou a ja som v záhyboch vlastných pocitov vyvádzala ako šteniatko pod dekou.

Keď som ho škrabla vpravo hore po chrbte, krátko a bolestivo sa zasmial. Zdvihla som hlavu, zvedavo som mu pozrela cez rameno a našla ďalší rozmar Pána Abecedu. Stéphane mi o Louisovom pláne dopredu povedala a ja som teraz skutočne zbadala, ako má na koži bez akýchkoľvek ozdôb vytetované písmená S a F, *Semper Fidelis*. Navždy verný. Verný komu? Mne? Prísaha, čo sme práve zložili?

Vnuklo mi to myšlienku spýtať sa ho, či ma istým spôsobom nezradil, keď predom mnou zatajil vlastnú minulosť.

No on ma chytil za zadok a privinul k sebe. Po noci plnej vzdychov a stonov náš prvý manželský deň začínal až teraz. Bolo jednoduché a pohodlné sa s tým v danej chvíli uspokojiť. Prežívať rozkoš. Aby lepšie zatienila všetko ostatné. Aby nás chránila.

1.

8. júna 2010

V izbe číslo dva sme strávili takmer celý deň a nasledujúcu noc. Teraz, keď sme mali pred sebou celý život, sa čas akýmsi čudným spôsobom skrátil. Môj strach sa mi zdal neopodstatnený, nedokázala som sa s týmto pocitom zmieriť.

„Prečo tu nezostaneme?“ spýtala som sa, zahalená v zhúžvanej postelnej bielizni. „Veď je nám tu nádherne, nie?“ V mojej prosbe zaznieval nepochybne aj kúsok nostalgie. Mesiac strávené v Joséphi-
ninej izbe sa rovnali rozkoši, záhaľke a bezstarostnosti. Bol to vysní-
vaný život, čo v mojich spomienkach žiaril ako zlatý vek našej lásky.

Louis mi venoval odzbrojujúci úsmev. Presne taký, aký ma od nášho prvého stretnutia vždy zbavil podozrenia, čo by som voči nemu mohla cítiť. Bol to úsmev, ktorý by mnohí ľudia označili za ničivý, no ja som v ňom videla detskú nevinnosť. Človek dokáže odolávať príliš sebaistým zvodcom, to áno, ale dá sa bojovať s takou-
to čistotou a pôvabom?

Dal si pod hlavu vankúš, aby sme boli tvárou v tvár. V očiach mu dúhovo žiarili lenivé líčce odchádzajúceho dňa.

„Mám vari pani Barletovej pripomenúť, že má od tejto chvíle k dispozícii oveľa pohodlnejší domov?“ Z tejto vzdialenosti, kde

ma jeho pravidelný dych rozmaznával, kde ma opájali závaný jeho vône, som nevedela nájsť žiadny protiargument.

Čakal na nás novučičko zrenovovaný dom slečny Marsovej so stovkami štvorcových metrov. Napriek tomu tu bola jedna maličkosť...

„Myslela som, že dom až do súdneho pojednávania polícia uzavrela.“

„Nie. Zerkimu sa podarilo vybaviť, aby zapečatili len vchod do suterénu. Zvyšok domu patrí nám.“

Nenahradiateľnému advokátovi sa opäť ako zázrakom podarilo odstrániť prekážky, ktorým musí Louis čeliť. Bude tomu tak i naďalej? Podarí sa vďaka Zerkimu majstrovstvu odohnať všetky mraky, čo na môjho manžela nafúkala justícia?

„Môžeme sa tam vrátiť hneď... Samozrejme, ak chceš.“

Na stránkach časopisov o bývaní všetci autori bez výnimky obdivovali dom slečny Marsovej a tvrdili, že je to vysnívaný príbytok všetkých novomanželov. Napriek tomu som naň nemala ani jednu dobrú spomienku. Samozrejme, že to bol dokonalý dom. Lenže naša láska v ňom nezakotvila, naše city sa s históriou tohto miesta nestotožnili.

„Až budeš chcieť byť sama, nič ti nebráni zájsť do svojho bytíku. Možno by si tam mohla písať...“ dodal nežne a veľkodušne.

Narážka na spoločnú vášeň ma dojala. Navyše sa mi páčilo, že sa môžem uchýliť do vlastného hniezdočka v podkroví. Že sa nestanem väzenkyňou domu slečny Marsovej, ako sa to stalo Aurore v byte George Sandovej na Orleánskom námestí. Kedykoľvek sa budem môcť vrátiť k vlastnej nezávislosti vo štvrti Marais, len pár

staníc metra od nášho nového domova. Prečo sa mi teda zdá návrat „domov“ ako krok zlým smerom?

Tichučké ťuk-ťuki-ťuk na presklené dvere mi pretrhlo tok myšlienok. Louis, ktorý bol ešte stále nahý, vyskočil z postele a šiel Ysiamovi otvoriť. Ledva som si stihla prehodiť cez seba prikrývku. Lenže tá v ostrom svetle aj tak presvitala. Hotelový poslíček vošiel, evidentne v rozpakoch. Obligátne sa usmieval.

„Dobry deň, slečna Elle,“ pozdravil ma veľmi úctivo. Ako zvyčajne. V ruke držal veľkú cestovnú tašku.

„Dobry deň, Ysiam. Poďte ďalej.“

Okrem Sophie patrilo tento mladý muž zo Srí Lanky k naj dôvernejším ľuďom z môjho okolia. K tým, ktorých som veľmi rada vídala. Skutočnosť, že sa teraz objavil v izbe číslo dva, sa mi videla celkom prirodzená.

Vďaka jeho priateľstvu som si uvedomovala, že Hotel des Charms nepochybne najviac spĺňa moju predstavu domova, aj keď v prípade hodinového hotela môže toto tvrdenie vyznieť dosť čudne, priam nemiestne.

Ysiam vybalil z tašky veci, po ktoré ho Louis poslal domov, a starostlivo ich rozvešal na operadle stoličky. Louis mu za službičku zaplatil a Ysiam sa s chápaným úsmevom vzdialil.

Môj muž sa rýchlo obliekol. V košeli a letných ľanových nohaviciach bielej farby, ktoré pripomínali slnko, sa postavil pred posteľ a hlasom imitujúcim spevavý prízvuk hotelového poslíčka mi oznámil:

„Keby sa slečne Elle ráčilo sprevádzať ma na môj zámok...“

Chytil ma za ruku, prudko si ma pritiahol k sebe a uchopil za boky. Prstami si overil, ako sa zmenilo telo, ktoré patrí len jemu.

Ak by mohol niekto presne popísať, ako sa za ten čas vyvinulo, bol by to práve on. Zažil ma najskôr baculatú, potom drobnejšiu, s viac napätou pokožkou, a teraz rozkvitnutú v dospelú ženu. Zaboril nos do priehlbinky na mojej šiji a zhlboka nasal moju vôňu. Ako by to bola droga.

„Zbožňujem arómu tvojej pokožky, keď z nej vyprchá parfum...“

„Ja viem... Voniam božsky,“ odvetila som trochu naivne.

Lež z jeho nalievavého pohľadu som vyčítala, že to myslí smrteľne vážne. Rukou mi prešiel hore – od ritky až k zátylku. Nežne ho stisol.

„Myslíš, že by si ho mohla prestať používať?“

„Parfum?“ zvolala som.

„Áno... Aby som cítil tvoju prirodzenú vôňu. *Teba*.“

Pozrimeže, kam až zašiel vo svojich rozmaroch. Zase voľajaká skúška? Včera v noci mi medzi týmito stenami sľúbil, že ich má pre mňa pripravených ešte niekoľko.

Aj tentoraz som na jeho návrh reagovala s ľahkým nadhľadom.

„Drahý pane, aby ste mi zabránili používať parfum, to by ste ma k tomu museli prinútiť.“

„Dobre. Presne to sa chystám urobiť,“ odvetil. Konečne začal žartovať aj on. „Povedzme, že to je môj plán na najbližších päťdesiat či šesťdesiat rokov. Vyhovuje vám to?“

„Hm,“ odvetila som a pousmiala som sa. „Znie to síce pekne, ale zatiaľ parfum používať budem.“

Po niekoľkých vášnivých bozkoch do mňa vnikol – postojacky a oblečený, len si vyslobodil úd z rozopnutého rázporku. Tieto spontánne rýchlovky mám nesmierne rada. Nikdy nám spo-

lu nie je tak dobre, ako keď nečakaným túžbam necháme voľný priebeh.

Napokon ma skúsene obrátil, položil na brucho a oprel o okraj postele – kolenami som sa takmer nedotýkala zeme. Klakol si za mňa a ja som vzápätí pocítila, ako mi jazykom vniká do brázdy, ako ním jazdí od ritky k mačičke. Mokrou, chvejúcou sa špičkou preťahoval obe dierky. Keď ma potom rukami uchoпил za zadok, očividne zatúžil po čomsi viac. Postupne do mňa vsúval prsty, jazyk i nos a ja som sa mu nedočkavo, vlhko otvárala dokorán. Moje pohlavie, či skôr *naše* pohlavia, sa premenili v DNA nášho vzťahu, a my sme sa k nej vracali v každej dôležitej etape nášho príbehu.

Nikdy sme nezostavili zoznam našich najobľúbenejších polôh, ale pozícia zozadu k nim nepochybne patrila. Louis to inštinktívne vycítil, keď mi pred rokom, teda v čase, keď bol pre mňa len prenasledovateľom bez tváre, poslal nasledovnú anonymnú poznámku: „Pri pozícii zozadu dosiahnem orgazmus ľahšie ako pri iných polohách... Práve preto, že je taká živočíšna.“ Od našej prvej noci sme si túto polohu zamilovali. Obaja.

Napodiv však do mňa tentoraz nevníkol hneď. Úd, orosený túžbou, so šialene napätou uzdičkou, nechal túlať sa okolo mojej vagíny, ťuкаť mi na perineum a otvorené pysky. Keď videl, ako sa môj smäď mení na utrpenie, evidentne pocítil uspokojenie... Potom som to už ďalej nevydržala a úpenlivo, bez okolkov zaprosíkala:

„Daj ho tam... No tak, daj ho tam... Prosím!“

Pomaličky ho začal do mňa vsúvať, s rozkošou anglického dandyho, ktorý si naťahuje rukavicu a vychutnáva pocit, čo mu postupné prenikanie môže priniesť. Potom, ako keby som ho do

seba vtiahla, posledným kratučkým pohybom vyrazil vpred. Nebol v tom ani náznak vypočítavosti. Podobne ako včera večer v aute, aj teraz nechal úd chvieť sa v mojich hlbínach, len kúsok od krčka maternice. Každý Louisov krč mi masíroval rozochvenú sliznicu, v mojej mačičke prebúdzal tie najvzdialenejšie zóny. Môj muž však rýchlo zmenil tempo, jeho pohyby tam a späť sa stávali pravidelnejšími, pribojnejšími. Jeho tetovanie na podbruší sa pri každom príraze pritislo k mojim polovičkám. Dnes si už nemyslím, že vo mne táto poloha prebúdzá šelmu. Len spôsobuje, že zabúdam na to, kto som, že sa mením na živočícha vnímajúceho výhradne rozkoš. Rada sa vystavujem tým najšialenejším útokom.

Záverečné zrýchlenie vyvolalo taký prechod do inej tóniny, aký som ešte nezažila. Nedokázala som zadržať dlhý prenikavý výkrik – kričala som počas celého spoločného orgazmu.

Bol to výkrik na rozlúčku s Hotelom des Charmes, akési bezstarostné zbohom, pozdrav nášmu manželskému životu.

Návratu na rue de la Tour-des-Dames som sa obávala. Veď sme sa tam mohli stretnúť s Davidom. Moje obavy sa ukázali ako zbytočné; dnes podvečer bola ulica prázdna, momentálny pokoj rušilo len Félicitino vyhladované mňaukanie.

„Pod' sem, miláčik!“ šepala som a moju chlpatú pradúcu guľôčku som vzala do náručia.

Môj švagar David sa neobjavil od chvíle, čo mi pripravil pascu v Hoteli des Charmes, a bezmála ma tam nechal znásilniť svojim najatým zvrhlíkom!

Na jednej strane som sa desila toho, že sa tu zjaví, no na druhej strane som horela túžbou vyrovnat' si s ním účty za ten večer i za to, ako sa chcel pomstiť Louisovi. Príkazy napomádaného advokáta Jeana-Marca Zerkiho však boli v tomto ohľade jasné: ak si chceme udržať prevahu nad protivníkom, musíme sa od neho držať ďalej. Iste, komplikácia spočívala v tom, že David je naším susedom. Okrem náhodných stretnutí sme sa teda museli akýchkoľvek provokácií vyvarovať.

Aj keď sme Davida mohli pekne-krásne ignorovať a jeho meno nevyslovovať nahlas, nemohli sme ho vymazať z povrchu zemskeho. Pripomínalo nám ho množstvo vecí, vrátane pošty, čo sa hromadila na poličke vedľa vchodových dverí. Medzi obálkami a prospektami som si všimla logo a obálku časopisu *Ekonom*, ešte zabaleného vo fólii. Týždenník, pre ktorý pracoval François Marchadeau, vychádzal pravidelne každú stredu, ale predplatitelia ho dostávali už v utorok. Číslo, ktoré som držala v ruke, teda prišlo dnes ráno. Čerstvo vytlačené a zabalené. Na prvej stránke prilákala moju pozornosť upútavka uvedená v rámečku v krikľavej červenej farbe. Takmer som zhíkla od úžasu.

Barlet: Denník skazeného dieťaťa!

Horúčkovito som roztrhla obal a listovala dovtedy, kým som nenašla na svoj stĺpček. Tak veľmi som sa ponáhľala, že som roztrhla stránku s reklamou kozmetiky pre zrelé ženy, ktorej tvárou sa stala istá starnúca hollywoodska hviezda.

Konečne som stĺpček našla. Plné tri stránky s veľkou Davidovou fotografiou. Nevedela som, či mám začať podupkávať nohou od pýchy, či od zlosti. Článok mi otváral bránu medzi elitu a aký-

koľvek dvadsaťštyriročný žurnalistický učeň by ho považoval za čosi ako zasvätenie. Lenže tým, že Marchadeau uviedol Davidovo meno, porušil našu dohodu. Dal prednosť malej osobnej pomste pred Louisovými a mojimi záujmami. Dôkazom sa mi stal titulok z prvej stránky. Marchadeau sa snažil pošpiniť obraz generálneho riaditeľa Barlet Group v najkritickejšom okamihu Davidovej kariéry. *Denník skazeného dieťaťa!* To sa teda poriadne vzdáľuje od neutrálnej formulácie, čo mi prisľúbil. „Súkromný život absolventa Polytechniky. Alebo čosi také,“ povedal mi vtedy.

Jediné, čo z našej dohody rešpektoval, bol môj pseudonym. Émilie Lebourdaisová. Vybrala som si ho natruc Davidovi. V súvislosti s Barletovcami mu musí byť jasné, kto je v skutočnosti autorom denníka. Veď kto iný by mohol poznať toto meno spojené s jeho minulosťou a disponovať toľkými pikantnými historkami o jeho živote, o živote veľkého šéfa?

„Čo to čítaš?“ spýtal sa ma Louis z diaľky.

„Hm, nič...“ odvetila som. „Politické komentáre v *Ekonomé*.“

Louisovi som o článku nepovedala, a vzhľadom na to, aké obrátky celá záležitosť naberala, som o jeho reakciách nemala najmenších pochybností. Časopis som zbabelo zavrela a strčila do kôpky magazínov.

„Tvoj vzťah k starým megalomanským politikom ma nikdy neprestane prekvapovať, miláčik!“ povedal.

Po tejto poznámke ma nechal zaoberať sa vlastnými úvahami. Lenže odkaz na záznamníku pevnej linky znásobil môj strach a prilákal jeho pozornosť.

„Dobrý deň, Annabelle...“

Hneď som spoznala hlas Davidovej asistentky Chloé. Vrhla som sa k záznamníku a stíšila zvuk na minimum, no zlo už spáchané bolo. Louis sa vrátil z haly.

„Čo len od nás môže chcieť táto osoba?“ čudoval sa.

„Pst!“ sykla som a doplnila to rozčúleným gestom.

Už som mu nemohla zabrániť načúvať, a tak som si to aspoň chcela vypočuť.

„David ma poveril, aby som vám zavolala kvôli tomu článku v Ekonomie...“

Louis užasnuto zagúľal očami. „Článok?“ naznačili jeho pery. Nechcel prerušiť sekretárkin hlas.

„Chcel by sa s vami stretnúť...“

„Neprichádza do úvahy,“ zamumlal Louis a odmietavo zamával ukazovákom.

„Nechcem vás znepokojovať, ale dnes ráno som začula časť rozhovoru s jeho advokátom, doktorom Boffordom... A ten uvažuje o trestnom oznámení za ohováranie.“

V jej sebaistom tóne som rozpoznala i štipku zadosťučinenia. Musela mať radosť, že ma jej šéf bude žalovať, veď som si ju dovolila vydierať kvôli sexuálnej orientácii.

„Tejto nepríjemnosti sa ešte dá zabrániť, ale musíte sa s Davidom bez meškania stretnúť. Ďakujem, že mi zavoláte, hneď ako dostanete môj odkaz. Dohovoríme spolu vašu schôdzku s Davidom.“

„Tak preto si sa tvárila tak záhadne? Kvôli tvojmu článku v tomto braku?“ povedal Louis, keď odkaz skončil. Jeho tón bol oveľa odmeranejší.

„Nie je to tak, ako si myslíš... Vôbec to tak nie je.“

„Nemyslím si nič, ale bol by som rád, keby si mi to vysvetlila. Len ti chcem pripomenúť, čo nám radil Jean-Marc: až do pojednávania čo najmenej kontaktov s nepriateľskou stranou.“

Napomádaný Zerki sa pred niekoľkými dňami, keď sme sedeli pri poháriku na terase kaviarne TrésOr, vyjadril v tomto zmysle celkom jasne. Hlavne Davidovi nesmieme naznačiť, čo naňho máme – predovšetkým nesmieme spomenúť to famózne ruské video –, vzhľadom na blížiaci sa súdne pojednávanie o Delacroixovej afére a o škandále galérie Sauvage. Pokiaľ súd neskončí, Louisovi stále hrozí trojročné väzenie. To, samozrejme, ospravedlňovalo jeho nervozitu a opatrnosť. Vysvetlila som mu teda obsah dohody, ktorú som s Françoisom Marchadeauom uzavrela. Že napíšem stĺpček o bežnom dni generálneho riaditeľa Barlet Group, a že mi za to Marchadeau poskytne svoje známosti a pomoc pri pátraní.

„Takže moju terajšiu situáciu si vystavila riziku len preto, aby si sa mohla hrabať v minulosti mojej rodiny?“ povedal Louis po chvíli mlčania. Jeho hlas šľahal ako bič.

„Nič som nevystavila riziku. Telefonát od Chloé je obyčajný blaf.“

„Mne sa to tak nejaví...“

„Právne sa nedá dokázať, že som ten článok písala ja. Ak bude chcieť Davidov advokát zaňho niekoho popoťahovať, musí osloviť oficiálneho zástupcu *Ekonomá*.“

„Bofforda poznám dobre. Stavím sa, že oznámenie, ktorým sa vyhráza, už určite podal. Je ako pes, stačí mu hodiť kosť a hneď sa do nej zahryzne.“